

Возняк Аліна Василівна

ЗЕМНА КРАСА

**Перша збірка віршів
та прозових творів**

Рівне – 2008

Возняк А.В. Земна краса. Перша збірка віршів та прозових творів. – Рівне: МЕРУ, 2008. – 35 с.

Авторську збірку віршів та прозових творів «Земна краса» підготувала студентка магістратури Міжнародного економіко - гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука Возняк Аліна Василівна.

Редагував доцент Літнарівч Руслан Миколайович

Відповідальний за випуск: доктор фізико-математичних наук, професор Джунь Йосип Володимирович

У даній збірці зібрані авторські вірші та прозові твори різної тематики.

© **Возняк А.В.**

Аліна Василівна Возняк, 1986 р.н.

ПЕРЕДМОВА

Перед Вами збірник поезій в якому розміщено власні, авторські вірші та прозові твори. Якщо їх перечитати, то можна помітити, що серед усіх є рядки, які написана ще в дитинстві, в ранній юності, при переживанні першого кохання, радості, болю.

Вподобання писати про те, що відчуваєш, чим переймаєшся, що турбує, а що тішить виливаються в різноманітну тематику творів.

Кожен переживає перше кохання. А можливо й не розділене. В житті кожного з нас є людина, якій ми чимось завдячуємо чи перед якою ми в боргу. Я впевнена, що для кожного типу характеру притаманна певна пора року чи якась погода – чи то сонячна чи дощова, чи то похмура чи спекотна... Ми всі люди, і тому нам властиво переживати смуток, біль, радість, щастя, задоволення чи розчарування.

Отже, про все це і пишу я, про все те, що оточує мене.

Аліна Возняк

МАМІ

Мамусю , квіточко моя,
Тебе у світі найбільше люблю я.
Тобі б я небо прихилила
За все, що ти мені зробила.

Ти та, хто дав мені життя,
За це вклоняюсь тобі я,-
Цілую мамо твої руки,
З тобою не винесу розлуки.

Скільки недоспаних ночей,
А скільки сліз змахнула ти з очей.
Тебе я ніжно обійму,
Всю душу викладу своєю.

Ти дала мені все, що маю,
За що тебе я поважаю,-
За те, що в мене ти така-
Я Богу дякую щодня.

Найкраща подружка у мене – ти ,
Мамусю, ти за все мене прости:
Багато раз тебе я ображала,
Та зла тобі ніколи не бажала.

Пробач мені, прости рідненька,
Впадаю в ноги моя ненько.
Ти завжди виручиш з біди,
Пораду гарну теж даси.

Хай доля буде доброю до тебе:

І пам'ятай, що маєш ти мене.
Я буду поряд, як покличеш ти,
Тебе в житті найбільше буду берегти.

ЄДИНОМУ

(БРАТОВІ)

Тебе люблю я – знаєш ти:
Завжди ти зможеш допомогти,-
У час тяжкий підтримати.

Твоє плече міцне – я знаю:
Його мені ти підставляєш,
Коли потрібно – пригортаєш.

Мене ти завжди захищаєш,
Любиш, дразниш, обіймаєш,-
І в раз своєю називаєш.

Ми вдвох повік – плече з плечем,
Разом через життя пройдем,-
Всі негаразди подолаєм.

Братику, рідненький мій,
Хороший, милий, дорогий,-
Ти в мене лиш один такий!

МОВО РІДНА!

Мово рідна, солов'їна,
Милозвучна, швидкоплинна.
Ти приємна та дзвінка,
Наче пісня юнака.

Кожне слово аж бринить:
А як солодко звучить!
І те перше наше «мама»,
Яке ж ніжне та жадане!

З вуст злітає раз-у-раз,-
І летить, мов стрімкий птах,
Розливається в гаї,-
Кожен любить з нас її.

В кожній хаті, у дворі,
Скрізь почувеш ти її.
Хлопчик з вулиці, старець –
Кожен в мові є взірець.

Тож неси її крізь час,
І хай кожен з усіх нас
Понесе її туди...
Внукам, правнукам в дари.

Буде знати увесь світ
Український наш нарід,
Мову нашу українську-
Пращурами виплекану.

ВЕСНА

Весна, Весна –
Пора кохання, пора життя.
Все оживає та цвіте-
І сонце високо встає,
Зимі вже відкоша дає.

І птахи прилітають,
Їх спів так звеселяє!
Береза коси розпускає,
Вербу вже тягне до води.

А соловейко як співає,
Травичка тягнеться рости.
Струмочок радісно хлюпоче,
Крижинки уже геть спливли.

Ромашки так до сонця хочуть
Білі голівоньки тягти:
Все ожило і все сміється,
Все зеленіє та цвіте.

І кізонька вже напасеться,
І ластівка гніздечко в'є.

ЗЕМНА КРАСА

Я йшла і не могла збагнути,
Що легко зможу заблукати.
Красою захопитись, не відчутти-
Зійти з дороги і не знати.

Не бачила й не чула я:
Чи може не хотіла того чути:
Що в світі є така краса,
Здавалося, якої і не може бути.

Усе буяє, все цвіте:
Вітер колише квіти в полі-
Дика трава така росте,
Що ще не бачив світ такої.

Верба схилилась над рікою,
Коси викупує свої:
А соловейко у тім полі
Рясні виспіває пісні.

Ромашки пелюстки біленькі
До сонця тягнуть – «обійми».
Дрібні волошечки синенькі
Притихли нишком у траві.

Дивись, як вітер розгулявся,-
Які палкі обійми ті:
Він так в березу закохався-
І пестить листячко її.

В густій траві вже коник грає
Дзвінки мелодії свої:
Все поле співом звеселяє,
Піднятих помага з землі.

Ген за горбочком і лісочок
Шумить, наспівує слова-
Дзюрчить десь там тонкий струмочок:
Чудесну пісню розлива.

О, Боже! Я й уявити не могла:
Невже буває отака краса,
Що око так моє милує,-
А душу як мою чарує!

ЧОМУ ТАК

Вийшла в поле сива мати
На хліб дітям заробляти.
Залишилася сама:
Двоє діток й без гроша.

Мудра, гарна, молода-
Та в косі вже сивина.
Поховала чоловіка,
Нема тепер батька дітям.

Пішов з дороги й не вернув...
На кого ти її покинув?!
Так може й краще – проживу,
Сама сиріт своїх підніму.

Стала і плаче, а сльоза-
Така жагуча та гірка.
Їй щоки страшно обпікає,
Дітей до серця пригортає.

Мабуть Господь вже знав тоді:
Не пропаде вона в біді.
З колін підніметься й піде,
В свій час і щастя ще знайде.

Життя іде, роки минають-
Діти її не забувають.
Красива жінка, молода:
Цвіте, та досі ще одна.

Ще зовсім з молодих років
В оману він її увів:
Любити й дбати обіцявся,
Та все життя з неї знущався.

Світла не бачила вона,-
Поки не пішов він із життя.
Прожити день сил було мало,
Лиш діти її рятували.

Одна могила десь в степу:
Побачиш жінку там оту.
Стоїть і знову гірко плаче,
Вернути хоче його наче.

Він чує, бачить сльози ті:
Прийде до неї уві сні,-
Промовить слово, що тоді
Не зміг сказати при житті.

НЕ ЗНАЮ

Сиджу, чекаю:
Сама не знаю-
Чого бажає душа моя.

В вікно дивлюся,
Виглядаю:
Кого – не знаю я.

Хмара найшла-
Сонце закрила:
Мабуть, грозу принесла.

Небо похмурніло:
Мої очі закрило-
Може сумую я .

Сама не знаю,
Не відчуваю:
Кого чекаю,

Чого бажаю?
Чому не плачу,
Не сміюсь.

Куди піду,
Де залишусь-
Живу й не знаю...

ПОШУК

Ти знову йдеш у прірву ночі:
Вона ж голубити так хоче
Тебе, в глухій своїй пільмі.
І вже не бачиш ти нічого,
Й лягає тьма тобі на очі.

Сумуєш ти. А серце хоче
Радіти. Вирватись й втекти...
Втекти дорогою тією,
Де пестять сонця промінці:
Теплі й лагідні такі. Міцні.

Обійми де чекають-
Там люди люблять, поважають.
Дерева піснею шумлять,
Пташки не так якимсь співають,
А квіти душу звеселяють.

Та як же вирватись туди?
Куди піти, кого знайти?
Дорогу хто ж туди покаже
І зрозуміло все розкаже.

Щоб не блукати, щоб знайти:
З шляху не збитись, не зійти,
Не впасти й знову не зірватись,-
В пільму не зайти, не зламатись.

А стрімко прагнути мети:
Спасіння – лиш одне знайти.

СИЛА ДУХУ

Не знаю і не розумію:
Чи то живу я чи існую.
Не бачать очі сонця світла,
І вже не миле в край нічого...

Душа все прагне лиш одного –
Спокою. Дай же чуть спочити,
Хоч трішки дух перевести:
Радість життя в буднях знайти.

Дай зупинитись на хвилинку:
Закрити очі і піти-
Де голосно дзюрчать струмки,
Де не було ноги людської.

Трава нетоптана ніким,
І світ є не таким черствим.
Та чи можливо це в житті:
Забутися й отак піти!

Чи є десь там такі світи?
О, Боже, покажи дорогу-
Як треба йти нам по життю,
Щоб виконати місію свою.

Бо кожному вона дана,
Лиш треба знати, віднайти:
Якою стежкою піти.

Чи може то страшна дорога:
Без меж, розбита, наче поле,
Розорана душа до болю,
Стогне та реве, мов віл.

Та не пусти сльозу жагучу:
Усе мине – спершу помучить,
Помучить добре та й піде
У ту безодню, де тоді
Вся втома й біль увесь сидів.

Та все минає й це пройшло:
І вже відкрились мої очі-
Яскраві стали темні ночі,
Вогнем палають кольори,-

Які веселка нам дарує,
Коли красою всіх чарує,
Обнявши міцно землю всю.
І я тоді вже прокидаюсь,
Привітно всім так усміхаюсь.

Вже знаю – більше не засну:
Той сон страшний більш не побачу-
Геть прожену свою невдачу,
З цих пір забуду назавжди:

Як то тужити, замикатись,
Із болем жити, не всміхатись.
І йти у чорну ту пільму...

Та годі! Розпочну тепер
Нову сторінку без проблем.
В житті яскравому, новому...
Залишу все й піду додому.

ТІНЬ МОЯ

Вечір. Темінь.
Стою я,
Замерзла.
Та чекаю я.
Бажання лиш
Зустріти того,
Кого не бачила
Ніколи.
Чого душа бажа
Моя.
Стою. Чекаю,
Мерзну я.
У світлі місяця
Тремчу.
Руки замерзли,
Я все жду:
Ти привид ночі,
Покажись.
Залиш в спокої,
Відчепись.
І марю я,
Не йду додому:
В кошмарі я,-
Чи все свідомо?
Ти тінь? Кажи!
Відповідай!
Чому мовчиш?
Стій! Не тікай!
Гаразд. Біжи,
Залиш мене:
Та не спіши.
Бачу тебе.
Піду. Не бачила,

Та годі.
Марно стояти.
Маячня.
Можливо, якось.
При нагоді.
Тебе зустріну,
Тінь моя.

БЕЗ НАЗВИ

Дивлюсь на годинник – вже пізно:
І спати вже ніби пора,
Та лист паперу залізно,
Наче й приріс до стола.

На ньому- рядок за рядочком
Думки нотує мої:
Рука прокаженим ривочком,-
І олівець в моїй руці.

Повіки ледь-ледь підіймаю:
Важкі, нестерпно важкі.
І руку з стола опускаю,
Голову кладу на листі.

Все. Не можу сьогодні писати,
Ще в голову лізуть думки.
Їх треба занотувати,
А тіло благає лягти.

Зажди ще секунду. Хвилинку.
Рука дотягнулась листа:
Допишу цікаву частинку,
І зразу ж у ліжко гайда.

Та розум і тіло розбіглись:
Різні бажання мої,
Рука на листі поселилась-
Міцно трима олівці.

Ось сонце в вікно заглядає:

Ранок. Ще не дрімала я,
Душа відпочинку чекає,-
Рука пише, мов не моя.

ЧОМУ?..

20

Дивлюсь на небо та й думку гадаю:
Чому я не сокіл? Чому не літаю?
Чому не дав Бог мені крила міцні?
Чому не літаю я хоч уві сні?

Чому нема сили, такої як в лева?
Чому не дістану з землі я до неба?
Чому мої ноги не бистрі такі?
Чому не як в рися, не прудкі?

Чому я не маю легеньку ходу?
Чому не спіймаю я здобич лиху?
Чому нюх не маю чутливий, як в пса?
Чому не дістану із моря кита?

Чому я не плаваю, наче пінгвін?
Чому не дістанусь глибоких морів?
Чому на гору не залізу як та,
Спритна, тендітна, гірська коза?

Чому я в морози не дикий олень?
Чому не прорити підземний тунель?
Чому людина маленька така,
Тендітна істота, та все ж є міцна.

ТВОЇ ОЧІ

21

Дивлюсь в твої очі:
І знову я хочу
Не бачити більше їх.

Вони є бездонні,
Грайливі. Холодні,-
Я знов потопаю у них.

Ти дивишся в очі:
Немов так і хочеш
Зламати. Убити мене.

Та грець із тобою!
Я очі закрию:
І знаю. Не встоїш. Підеш.

Ти сильний лиш ззовні:
Глибокі. І повинь
У погляді дикім твоїм.

Дивися на мене,
Дивись в мої очі:
Тебе з середини я їм.

Ти думаєш зараз –
Я більше не хочу:
Не зможу. Зламаюсь. Впаду.

Та все ж таки знай:
Тебе я замучу,
Й за себе таки постою.

Чому стоїш поряд?

Чому не тікаєш?
Чи думаєш перша піду.

Дивлюсь в твої очі,
Та в них лише бачу
Усю твою дику журбу.

МРІЯ

Тоді я йшла одна додому. Вечоріло,
Ноги не слухались, мов не мої.
Стомлена, натруджена – це зрозуміло,
Плелась повільно, як уві сні.

Йшла і не бачила нікого:
Звуків не чула – і дарма,
Та загула твоя машина-
Тебе помітила і розцвіла.

Здалось, таких як ти – не зустрічала,
Запав мені до глибини душі:
Уважний, лагідний – я помічала,
Я почувалась, мов у казковім сні.

Та не довго сонце гріло, не довго світило-
Піднялося високо, впало і розбилось:
Той чудесний, неземний сон мій пробудило,
Всі ті мрії мої, мов кришталь розбились.

Ти ж є такий, як всі – вже бачу,
І вирізнятись марно серед інших всіх.
Чому ж ти голову дурив, юначе?
Навіщо поселився в мріях ти моїх?

РАДОСТІ КОХАННЯ

Всі заздрять, ну а я літаю:
Тебе єдиного кохаю-
Яке ж це щастя неземне,
Люблю тебе, а ти мене.

Ми завжди й скрізь удвох з тобою:
Розлука – каторга до болю,-
Ти бачиш, знаєш, довіряєш-
Мене лише одну кохаєш.

Весь вир, подробиці життя-
Буденні дні до забуття.
Для нас обох це просто казка:
Твоя, моя і наша ласка.

Навіщо їхати кудись,
Блукати, озиратися, вертатись:
Кохання поряд, лиш відчуй-
Своє серденько ти почуй.

я йду...

Не зупиняй мене –
не треба:
Ти ж знаєш –
все одно піду,
Ота стежина –
то від тебе,-
На неї стану –
не зверну.

В очі не дивись –
вже досить:
В них сльози –
бачиш як бринять,
Душа тремтить –
неначе просить:
Та годі! Досить!
Перестань!

За руку не тримай –
нехай
Твої всі ласки –
я забуду.
Я дуже сильна –
так і знай:
А серце слухати –
не буду.

Палкі обійми –
лиш твої:
Таких, можливо ,–
більш не буде.

Жаліти марно –

не проси,
Тепер піду –
і все забуду.

Ти лиш мене любив –
казав:
Чия вина тепер –
не знаю.
Та болю ти мені –
завдав,-
І що було –
я вибачаю.

За двері вийшла я –
стою:
Ще озирнуся –
ні, не смію.
Твоя душа кричить –
«молю»,
Вуста німі –
не розумію.

ЗА ЩО ТЕБЕ КОХАТИ?..

За що тебе кохати?..
Ти ніби вітер, який куйовдить моє волосся.
Ти ніби вогонь, який обпікає руки.
Ти ніби комок, який стоїть у горлі.
Ти ніби буревій, який нищить все на своєму шляху.
Ти ніби дим, який виїдає очі.
Ти ніби думка, яка веде в могилу.
Ти ніби отрута, яка роз'їдає тіло.
Ти ніби вода, яка поглинає з головою.
Ти життя, яке стає нестерпним.
Ти... Ти... Ти...
За що ж тебе кохати???

НЕ МУЧ МЕНЕ!

Ти зрозумій, що я тебе кохаю:
Мое життя без тебе – пустота.
Тебе одного я лише жадаю,
Та є у тебе інша – та.

І чи одна вона? Хіба ж я знаю?!
Яку з них вибере твоя душа?
Чи до твого списку я ще попадаю?
Чи можу надіятись на почуття?

Мені всерівно, і я знаю,
Що я у тебе не одна.
Руками ти мене кохаєш,
А завтра буде інша – та.

Думки вже не дають спокою.
В них тільки ти і пустота.
У снах моїх лиш ти порою.
Не муч мене! Благаю я!

«НА П'ЯНІМ БЕНКЕТІ КОХАННЯ»

На п'янім бенкеті кохання,
Впиваючись вином,
Твоїх бездонних очей,-
Моя кров – алкоголь,
Моє тіло – безмежжя.
Думки – хаос мрій і бажань:
Дві постаті,
Нас лише двоє.
І свято триває для нас:
Дивлюсь в твої очі,
Й нічого не бачу.
Сп'яніло кохання твоє:
І вже ти не чуєш мене.
Я впиваюсь вином твого ненаситного тіла,
П'яна ніч... Не спить...
Безмежність тіл і бажань,
Щораз тремтять.
І без упину
Ми лише вдвох на п'янім бенкеті кохання.

«ОШУКАНА НІЧ РОЗПРАВИЛА ЧОРНІ КРИЛА»

Ошукана ніч розправила чорні крила,
Поцілувала мене в чоло:
І полетіла – шукати любов,
Яку втратила,-
А може ще не знайшла.

ТІНЬ ПІДСВІДОМОСТІ

Осінній вечір. Сонячне проміння іще грається ледь-ледь пожовклим листям. Вогнем палає горобина. Ще чарують своєю ніжністю і неповторністю квіти на клумбах. Вони тішаться останніми миттями свого такого короткого життя. Ти йдеш вулицею... Пустою осінньою вулицею... Когось шукаєш поглядом... Не знаходиш... Опускаєш очі і йдеш далі... Ти легко, по-літньому, одягнена, тебе ще гріють сонячні, літні спогади. Але тебе не розуміють. Ти здаєшся дивачкою, білою вороною у своєму літньому вбранні поміж натовпу, який уже закутався у теплі зимові светри. Та тобі байдуже... Ти йдеш... Вітер бавиться твоїм неслухняним волоссям. Але ти не звертаєш уваги на його витівки, ти блукаєш містом, ти хочеш зустріти його...

Ти йдеш... Одинокі перехожі знизують плечима, дивлячись на тебе, і йдуть далі... В повітрі витає запах опалого листа. Воно лежить на траві і помирає... Та всім байдуже...

Ти йдеш... Вечоріє... Останнє сонячне проміння, торкнувшись дахів, кануло в ніч...

Не зустріла, а жаль... Завтра ти знову одягнеш своє літнє вбрання і підеш блукати вулицями, шукаючи його... Вітер буде пестити твоє волосся, а перехожі знову дивитимуться на тебе, як на божевільну.

КРИК ДУШ

Туга... Нікому незвідана туга. Така глибока, така важка. Вона огортає мене повністю. Все більше і більше, все сильніше і сильніше «засмоктує» в свої колючі обійми. Я не в силі з нею боротися. Лише відчуваю, як вона поглинає мене, поглинає з головою. І уже так глибоко, що не видно небесного світла, сонячних променів, в кінці-кінців – людей.

Що ж робити!!!

Що ж робити???

Як боротися?

Я вже не в силах...

Туга наді мною як цариця, як богиня, яка гнобить, топче, накриває собою. І я вже нічого не бачу...

Сльози заливають обличчя. Очі немов бурхлива річка – не просихають. Щоки просто печуть – печуть та горять від солоних, мов сіль, жагучих, мов вогонь – сліз. Не бачу світу, нічого не бачу, – і не хочу бачити. Уже не хочу...

Чому Вона, така страшна та небажана, прийшла до мене? Ненависна туга. Боюся, що вона просто «з'їсть» мене – «з'їсть» повністю і частинки не залишить. Жодної.

Тяжко... Тяжко-важко... Так хочу вирватись з її полону, страшного як пекло. Хіба це життя?! Так, я живу, але крізь тугу та сльози, крізь тугу та сльози ще б'ється серце, яке так хоче волі. Чому ж ніхто цього не бачить? Невже всі сліпі?

Та що ж мені робити?

Важко, дуже важко.

Але все ж таки я вірю, що зможу перебороти і переборю ту тугу, яка так глибоко засіла в моєму серці, в

моїй тремтячій душі. Правда – не знаю коли: завтра, через тиждень, чи взагалі...

Якось воно буде... Якось... Ну чому, коли я намагаюсь хоч трохи себе розрадити – нічого не виходить? Ну чому?

Сльози заливають папір. Та що йому – звичайному листу. Йому все одно. Він витримає. А чи витримаю я!? На скільки мене ще вистачить? Поживу – побачу, як воно буде. Терпи... Я повинна терпіти. Я сильна. Всьому свій час. Всьому. Час хороший лікар, хотілося б в це вірити.

Возняк Аліна Василівна

Земна краса

Перша збірка віршів та прозових творів

Редактор- доцент Літнарівич Руслан Миколайович

Комп'ютерний набір, верстка, дизайн у редакторі
Microsoft® Office 2007® Word Возняк А.В.

ПВНЗ «МЕГУ ім. акад. С.Дем'янчука»
33027, м. Рівне, вул. акад. С.Дем'янчука, 4

ЗМІСТ

Передмова.....	3
Мамі.....	4
Єдиному (Братові).....	6
Мово рідна!.....	7
Весна.....	8
Земна краса.....	9
Чому так.....	11
Не знаю.....	13
Пошук.....	14
Сила духу.....	15
Тінь моя.....	17
Без назви.....	19
Чому?.....	21
Твої очі.....	22
Мрія.....	23
Радості кохання.....	24
Я йду.....	25
За що тебе кохати?.....	27
Не муч мене!.....	28
«На п'янім бенкеті кохання».....	29
«Ошукана ніч розправила чорні крила».....	30
Тінь підсвідомості.....	31
Крик душі.....	32